

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 14 września 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Edyta Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Bank (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. **zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda Bank (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 39137,15 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy sto trzydzieści siedem złotych piętnaście groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego rocznie, ale nie wyższymi od odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 31912,43 zł (trzydzieści jeden tysięcy dziewięćset dwanaście złotych czterdzieści trzy grosze) od dnia 17 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;**

II. **oddala powództwo w pozostałym zakresie;**

III. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4110 zł (cztery tysiące sto dziesięć złotych), tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;**

IV. **przyznaje pełnomocnikowi z urzędu adwokatowi P. T. od Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), powiększoną o podatek VAT w kwocie 828 zł (osiemset dwadzieścia osiem złotych), tj. łącznie 4428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych), tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 440/20 dnia 4 października 2021 r.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 17 grudnia 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Bank spółka akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od M. M. kwoty 39397,15 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie większej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi kwoty (...),43 od dnia 17 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powód wskazał, iż pozwany zawarł z powodem umowę kredytu nr BG/KR- (...). Powód wypłacił pozwanemu kwotę pożyczki, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty rat kredytu w ustalonej wysokości na podstawie harmonogramu spłaty. Pozwany dokonywał spłat rat kredytu w kwotach i terminach odbiegających od harmonogramu, wobec czego powód dokonywał naliczania odsetek umownych za opóźnienie od należności przeterminowanych. Finalnie powód wezwał pozwanego do zapłaty, a po bezskutecznym upływie terminu wypowiedział umowę kredytu, wobec czego roszczenie stało się wymagalne z dniem 14 maja 2018 r.

Mimo kierowanych upomnień i wezwań do zapłaty, pozwany nie spełnił roszczenia.

Nakazem zapłaty z dnia 2 stycznia 2020 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2020 r. przekazano sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, zaś pozwany w odpowiedzi na pozew zakwestionował roszczenie co do zasady jak i wysokości, podnosząc iż nie zawarł umowy z powodem oraz zarzut nieistnienia zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 22 października 2020 r. ustanowiono dla pozwanego pełnomocnika z urzędu.

Z dniem 3 stycznia 2021 r. doszło do przejścia powoda przez Bank (...) spółkę akcyjną w W..

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. Na rozprawie w dniu 14 września 2021 r. pełnomocnika pozwanego zakwestionował, że kredyt został wypłacony. Podniósł, że w aktach sprawy brak jest harmonogramu, albowiem harmonogram załączony do akt sprawy nie dotyczy umowy załączonej do akt sprawy. Podniósł, że wobec tego kwestionuje wypowiedzenie umowy kredytu oraz wezwanie do zapłaty. Wskazał, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nie zostało złożone przez osoby upoważnione do działania w imieniu banku. Brak jest takiego pełnomocnictwa w aktach sprawy. Podał, że załączony monit nie dotyczył pozwanego. Wskazał, że w umowie kredytu jest mowa o dwóch rachunkach służących jako rachunek bieżący i rachunek do spłaty kredytu ale nie zostały złożone dokumenty dotyczące tych rachunków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 15 czerwca 2015 r. M. M. zawarł z (...) Bank spółką akcyjną w W. umowę kredytu „Kredyt obrotowy – operacyjny ratalny” nr BG/KR- (...) na łączną kwotę 37 500 zł, na okres 120 miesięcy.

Kredyt został przeznaczony na cel operacyjny – finansowanie bieżącej działalności.

Systemem spłaty rat kredytu była „równa”. Termin ostatecznej spłaty kredytu wynosił 120 miesięcy od dnia spłaty pierwszej raty zgodnie z harmonogramem spłat. Oprocentowanie kredytu było stałe i wyniosło 9,00%.

Wysokość raty kapitałowo-odsetkowej przy założeniu uruchomienia całości kredytu w dniu 15 czerwca 2015 r., wynosiłaby 475,17 zł.

Zgodnie z §5 ust. 2-3 każdorazowo oprocentowanie pożyczki nie mogło być wyższe niż oprocentowanie maksymalne, określone w art. 359§21k.c. W przypadku, gdy ze względu na zmiany wysokości oprocentowania maksymalnego, obliczonego na podstawie art. 359§21k.c. wysokość oprocentowania stałego, o którym mowa w ust. 1 tj. 15,00% (pkt IV umowy pożyczki) przekroczyłaby wartość wspomnianego oprocentowania maksymalnego, od dnia wejścia w życie zmienionego oprocentowania maksymalnego, powód mógł pobierać odsetki w wysokości obniżonej do tego poziomu. W razie ponownego podwyższenia oprocentowania maksymalnego, od dnia wejścia w życie zmian, powód

mógł pobierać odsetki w wysokości dostosowanej do tego wzrostu, nie większe jednak niż ustalone w części szczególnej umowy (pkt IV).

W przypadku zamknięcia rachunku rozliczeniowego prowadzonego przez powoda przed wygaśnięciem umowy kredytu, powód mógł podwyższyć marżę o 1,00 punkt procentowy, co nie wymagało zawarcia aneksu do umowy.

W wypadku niespłacenia przez pozwanego w terminie spłaty raty wynikającej z umowy pożyczki lub harmonogramu spłat oraz wierzytelności powoda po upływie okresu wypowiedzenia niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanych, kwota kapitału stanowiła kapitał przeterminowany, który podlegał oprocentowaniu według stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (§19 pkt B).

W przypadku skierowania do pozwanego wezwań do zapłaty, czy monitów dotyczących płatności, powód mógł obciążyć pozwanego ich kosztem, zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Wezwanie do zapłaty, ostateczne wezwanie do zapłaty – 30 zł, monit – 200 zł.

W umowie w pkt III podano numer rachunku bieżącego (...) oraz numer rachunku do spłaty kredytu (...)

W myśl § 8 pkt 1 lit. a umowy Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec Banku, w szczególności w przypadku gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

Dowód:

- umowa kredytu z dnia 15 czerwca 2015 r. 36-39;
- regulamin kredytowania k. 96-100;
- pełnomocnictwo k. 40-42;
- dyspozycja uruchomienia kredytu k. 43-44;
- historia rachunku k. 45-58;
- tabela opłat i prowizji k. 94-95;

W dniu 22 czerwca 2015 r. środki z umowy kredytu zostały wypłacone M. M. na rachunek (...).

Dowód:

- dyspozycja, k. 43,
- polecenie przelewu do umowy (...), k. 44,
- historia rachunku (...), k. 45, k. 159-172
- wyciąg z rachunku (...), k. 60,

Pozwany M. M. nie regulował zobowiązania kredytowego w terminach płatności rat wynikających z umowy, zaprzestając regulowania zobowiązań od września 2017 r.

Dowód:

- harmonogram – nr umowy (...), nr referencyjny (...), k. 59;

- wyciąg z rachunku za okres od 22 czerwca 2015 r. do dnia 27 maja 2020 r. do umowy (...) i numeru rachunku (...), k. 60-62;

- historia odsetek za okres od 22 czerwca 2015 r. do dnia 27 maja 2020 r. do umowy (...) k. 63-64;

- historia wpłat k. 85-86;

- raporty- zestawienia należności do numeru (...) k. 87-92;

- raport dekretów k. 93;

Wiadomością e-mail z dnia 6 grudnia 2017 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. poinformował pozwanego o braku płatności raty w kwocie 1662,93 zł, wzywając do bezzwłocznego uregulowania zaległości.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 6 grudnia 2017 r. k. 65.

Wiadomościami e-mail kolejno z dnia 6 grudnia 2017 r., 7 grudnia 2017r., 8 grudnia 2017 r., 11 grudnia 2017 r., 27 grudnia 2017 r., 2 stycznia 2018 r., (...) Bank spółka akcyjna w W. poinformowała pozwanego o braku płatności kwot: 1662,93 zł, 1663,13 zł, 1663,93 zł, 2142,18 zł, 2143,51 zł, wzywając do bezzwłocznego uregulowania zaległości.

Dowód:

- wiadomości e-mail k. 65-70;

Pismem z dnia 1 grudnia 2017 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni kwoty 1661,93 zł, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia należności w kwocie 31 912,43 zł w stan wymagalności. Na wskazaną kwotę składały się kwoty 718,02 zł tytułem kapitału, 704,76 zł tytułem odsetek umownych, 9,09 zł tytułem odsetek karnych, 200,07 zł tytułem opłat i prowizji, 30 zł tytułem monitu.

Dowód:

- pismo z dnia 1 grudnia 2017 r. k. 73, 75;

- dowód nadania i doręczenia k. 74, 76;

Pismem z dnia 17 stycznia 2018 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. wezwała A. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) do uregulowania w terminie 14 dni kwoty 854,08 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 17 stycznia 2018 r. k. 71;

Pismem z dnia 1 marca 2018 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. wezwała A. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) do zapłaty kwoty 2277,45 zł, w terminie 17 dni, na którą składały się kwoty 2017,45 zł tytułem odsetek umownych, 230 zł tytułem opłat i prowizji oraz 30 zł tytułem kosztów monitu.

Dowód:

- pismo z dnia 1 marca 2018 r. k. 72;

Pismem z dnia 21 lutego 2018 r. pozwany zwrócił się do (...) Bank spółka akcyjna w W. o zawieszenie spłat kredytu „W. kredytowe” wskazując szereg umów kredytowych, w tym umowę nr (...), na okres 3 miesięcy.

Dowód:

- pismo z dnia 21 lutego 2018 r. k. 157-158;

Pismem z dnia 28 lutego 2018 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. oświadczyła o wypowiedzeniu umowy kredytowej nr (...) z dnia 22 czerwca 2015 r., wzywając pozwanego do zapłaty zadłużenia w kwocie 3110,71 zł w terminie 30 dni, zaś w przypadku braku wpłaty cała należność kapitałowa w kwocie 31 912,43 zł stawała się natychmiast wykonalna.

Oświadczenie podpisała K. B. posiadające pełnomocnictwo udzielone w dniu 14 marca 2016 r. (...) BANK spółkę akcyjną w W., za którą działał zarząd.

Dowód:

- pismo z dnia 28 lutego 2018 r. k. 77;

- dowód nadania i doręczenia k. 78;

- pełnomocnictwo k. 82.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2019 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. wezwała pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 35 062,41 zł, w terminie 14 dni, na którą składały się kwoty 31 912,43 zł tytułem kapitału, 2073,83 zł tytułem odsetek umownych, 816,08 zł tytułem odsetek karnych, 230,007 zł tytułem opłat i prowizji, 30 zł tytułem kosztów monitu.

Dowód:

- pismo z dnia 8 sierpnia 2019 r. k. 79;

- potwierdzenie nadania i doręczenia k. 80;

- pełnomocnictwo, k. 84.

Dnia 17 grudnia 2019 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. sporządziła wyciąg z ksiąg, w którym łączna kwota zadłużenia na dzień sporządzenia wyciągu wynosiła 39 397,15 zł, na którą składały się kwoty 31 912,43 zł tytułem kapitału, 7224,65 zł tytułem odsetek od należności niespłaconej w terminie do dnia 16 grudnia 2019 r oraz 260,07 zł tytułem kosztów (koszty, opłaty i prowizje).

Dowód:

-- wyciąg z ksiąg k. 81;

- historia rachunku k. 159-172,

- pełnomocnictwo, k. 83.

Z dniem 3 stycznia 2021 r. Bank (...) spółka akcyjna w W. wstąpił w miejsce (...) Banku spółki akcyjnej w W. m.in. w umowie kredytu zawartej pomiędzy (...) Banku spółką akcyjną w W. a M. M..

Dowód:

- decyzja z dnia 30 grudnia 2020 r., k. 236-242,

- pismo z dnia 27 maja 2021 r., k. 235.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

Na wstępie wskazać należy, że w ocenie Sądu doszło z mocy prawa do przekształcenia w zakresie strony podmiotowej na mocy decyzji z dnia 30 grudnia 2020 r. (k. 236-242). W ocenie Sądy powódka ma więc legitymację do występowania w niniejszym procesie.

Umowa wiążąca pozwanego z powodem została częściowo uregulowana w art. 69 i następnych ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U.2018.2187 t.j.), a częściowo stanowiła umowę nienazwaną. Zgodnie z treścią tego przepisu przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Sporny w sprawie był cały stan faktyczny, a w szczególności samo istnienie stosunku zobowiązaniowego, z którego powód wywodził swoje roszczenia, jak i wysokości dochodzonej należności.

Mając na względzie ciężący na powodzie obowiązek – art. 6 kc – wykazania okoliczności, z których wywodzi swoją wierzytelności i jej wysokości, powód zaoferował dowody z dokumentów. Powód sprostował ciężarowi dowodu.

Pozwany nie przedstawił dowodów przeciwnych, ani dowodów na okoliczność spłat należności z umowy kredytu (art. 6 kc).

Analiza tych dowodów pozwoliła uznać roszczenie za wykazanego zarówno co do zasady jak i wysokości. Po pierwsze wbrew twierdzeniom pozwanego zawartym w sprzeciwie od nakazu zapłaty, mając na uwadze podpisy złożone na umowie kredytu, nie mogło ulegać wątpliwości, że pozwany taką umowę zawarł. Po drugie o ile nie budziło żadnych wątpliwości, że w świetle art. 95 ust. 1a Prawa bankowego wyciąg z ksiąg banku nie ma mocy dokumentu urzędowego w prowadzonym postępowaniu, to nie sposób odmówić mu walorów dokumentu prywatnego. Podobnie jak pozostałym dokumentom złożonym przez stronę powodową. Zdaniem sądu nie sposób również zarzucać powodowi, że przedkłada dokumenty m.in. w postaci wydruków z systemu komputerowego. Skoro bowiem powód to bank prowadzący w dzisiejszych czas działalność opartą w zasadniczej mierze o systemy informatyczne, w ten właśnie sposób prowadzi swoją dokumentację. Co więcej zgodnie z treścią art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. 2. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych. 3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

Mieć należy na uwadze, że zasadnym było wypowiedzenie umowy kredytu przez Bank na podstawie § 8 ust. 1 lit. b umowy kredytu z dnia 15 czerwca 2015 r., albowiem pozwany zalegał ze spłatą co najmniej dwóch rat i został wezwany do zapłaty. Powyższe wynika z wezwania do zapłaty na kwotę 1661,93 zł (k. 73), z tego kwota kapitału 718,02 zł, a odsetek umownych 704,76 zł. Przy czym rata kredytu wynosiła 475,17 zł (k. 36). Pozwany nie wykazał, że regulował należności z umowy kredytu na dzień wezwania do zapłaty (k. 73). Ciężar dowodu spłaty należności obciążał pozwanego (art. 6 kc).

Pozwany pismem z dnia 21 lutego 2018 r. zwrócił się do powoda o udzielenie karencji kredytowej, wskazując między innymi numer spornej umowy, tym samym nie sposób uwzględnić zarzutu pozwanego aby o umowie nic nie wiedział, a w szczególności żeby nie wiedział o łączącej go z powodem umowie oraz o braku wypłaty należności.

W aktach sprawy znajduje się wyciąg z rachunku bieżącego oraz rachunku do spłaty kredytu o numerach wskazanym w umowie w pkt III (k. 36). Wyciąg znajduje się na k. 45-58. Na k. 45 widnie zapis w dacie 22 czerwca 2015 r. co do uzyskania środków z umowy kredytu. Pismo pozwanego z dnia 21 lutego 2018 r. potwierdza fakt zawarcia

umowy oraz jej wykonania przez Bank. Powód przedłożył również dyspozycję wypłaty środków do umowy (...) oraz polecenie przelewu z dnia 22 czerwca 2015 r. (k. 44), czym wykazał uruchomienie kredytu. Harmonogram na k. 59 łączy natomiast numer umowy (...) z numerem referencyjnym (...). Podobnie na rachunku kredytu w dniu 22 czerwca 2015 r. (k. 60) znajduje się zapis o wypłaceniu kredytu.

Brak w aktach sprawy „harmonogramu wypłaty transz” – k. 39, § 13 pkt e umowy, nie zmienia oceny Sądu, w kontekście pozostałego materiału dowodowego, co do tego, że umowa została zawarta i pozwany otrzymał środki z umowy kredytu.

Zgodnie z przepisem art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. W orzecznictwie i doktrynie zgodnie przyjmuje się, że art. 253 k.p.c., dotyczący rozkładu ciężaru dowodu w przypadku obalania domniemań związanych z dokumentem prywatnym, należy interpretować w związku z obowiązującym regulacją zawartą w art. 245 k.p.c. Przepis ten wskazuje, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Artykuł 253 k.p.c. ustanawia zarówno domniemanie prawdziwości dokumentu prywatnego, jak i rozstrzyga o regule ciężaru dowodu w razie podważania prawdziwości tego dokumentu. Z tego przepisu - art. 253 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c., jednoznacznie wynika, że obok domniemania prawdziwości wymienione przepisy statuują domniemanie, że zawarte w dokumencie prywatnym oświadczenie złożyła osoba, która ten dokument podpisała. Skutkuje to przyjęciem, że na stronie, która dokument prywatny podpisała, spoczywa - stosownie do art. 253 k.p.c. - obowiązek obalenia domniemania, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie od niej pochodzi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2000 r., sygn. akt II CKN 668/98 LEX nr 51054). (tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 września 2018r., I ACa 558/18).

Niewątpliwie więc w niniejszej sprawie ciężar zaprzeczenia prawdziwości umowy kredytowej, spoczywał na pozwanym, gdyż to on jej zaprzeczał, a widnieje na niej jego własnoręczny podpis oraz strona powodowa przedłożyła złożony przez pozwanego wniosek o karencję rat kredytowych. Pozwany jednak na tą okoliczność nie zaoferował żadnego dowodu. W pozostałym zakresie to powód winien był wykazać prawdziwości dokumentów, od niego pochodzących. W tym zakresie mając na uwadze, powyższe uwagi odnoszące się do sposobu prowadzenia przez banki (w tym powoda) dokumentacji, nie sposób było wymagać od niego, aby wykazywał swojej roszczenie w inny sposób niż dokumentami związanymi z prowadzonymi dla pozwanego rachunkami bankowymi, własnymi wyliczeniami odsetkowymi, regulaminem, tabelą opłat czy wezwaniami do zapłaty. Mając na uwadze czas jaki upłynął od chwili wymagalności roszczenia, jak i bacząc na specyfikę prowadzonej przez powoda działalności, trudno wyobrazić sobie, aby możliwe było powołanie np. dowodu z zeznań świadków i aby w tym kontekście takie zeznania pozwoliły na potwierdzenie licznych transakcji na rachunkach pozwanego.

Złożone przez powoda dokumenty poddano również ocenie w kontekście całokształtu stosunków między stronami. Na tej podstawie ustalono, że pozwany (a przynajmniej brak w tym zakresie jakichkolwiek dowodów), w trakcie trwania spornej umowy, nie zgłaszał powodowi żadnych reklamacji, zastrzeżeń, uwag czy choćby wątpliwości związanych ze sposobem wykonywania umowy, znaczeniem jej zapisów, stosowanym oprocentowaniem itd.

Nadto, do akt sprawy przedłożono dwa wezwania do zapłat skierowane do innej osoby niż pozwany (k. 71, k. 72). Wskazane w wezwaniach do zapłaty numery umowy nie dotyczą pozwanego. Brak w aktach sprawy dowodu przeciwnego.

Mając to na uwadze, uznano, że skoro pozwany dopiero w toku procesu zaczął podważać treść umowy, czynności powoda i pochodzące od niego dokumenty, to stanowi to wyłącznie przyjętą strategię procesową, a nie jest odzwierciedleniem rzeczywistych nieprawidłowości.

Odnosząc się do kwestii skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu z uwagi na brak pełnomocnictwa osoby podpisującej dokument wypowiedzenia. Wskazać należy, że brak jest przedsądowego kwestionowania tej czynności.

W toku sprawy strona powodowa wykazała umocowanie dla K. B., albowiem dokument pełnomocnictwa załączono do akt k. 82. Niezależnie od powyższe w aktach sprawy znajduje się potwierdzenie skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, albowiem wyciąg z ksiąg banku – k. 81, z dnia 17 grudnia 2019 r. sporządzony przez G. F., którego pełnomocnictwo znajduje się w aktach na k. 83, potwierdza dane z dokumentu wypowiedzenia z dnia 28 lutego 2018 r. (k. 77).

Co więcej nie sposób pominąć, że pozwany zarówno w chwili zawierania umowy, jej realizacji, jak i obecnie nie miał statusu konsumenta. Wręcz przeciwnie jest przedsiębiorcą, znającym sposób funkcjonowania instytucji finansowych jak i przepisy prawa, tym samym nie można uznać, że dopiero po dwóch latach funkcjonowania umowy i po bez mała czterech latach od jej zawarcia, w toku procesu sądowego, był w stanie sprzeciwić się jej treści i sposobowi wykonania. Podobnie należało uznać, że podmiot tak profesjonalny jak pozwany, z pewnością rozważył skrupulatnie opłacalności zawieranej umowy, zarówno pod względem potrzeb własnej działalności gospodarczej, jak i pod względem kosztów związanych z jej zawarciem. Brak więc podstaw do przypuszczenia (jak mogłoby mieć to miejsce w stosunku do konsumenta niezorientowanego w sprawach finansowych, bankowych czy prawnych), że pozwany nie zapoznał się z treścią umowy, regulaminów czy obowiązujących opłat, a tym samym nie miał świadomości funkcjonowania umowy.

Nadto również z załączonej do pozwu tabeli opłat i prowizji wynikała wysokość opłaty windykacyjnej za wezwania do zapłaty 30 zł za każde wezwanie oraz 200 zł za sporządzenie monitu.

Pozwany nie zaoferował żadnych dowodów, np. w postaci potwierdzeń wpłat, z których wynikałoby spełnienie roszczenia chociażby w części oraz ewentualnie nieprawidłowe zaksięgowanie dokonanej wpłaty przez powoda. Tym samym powództwo zasługiwało na uwzględnienie do kwoty należności głównej w wysokości 31 912,43 zł oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 724,65 zł, o czym orzeczono w pkt I wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda łączną kwotę 39 137,15 zł.

W pkt II powództwo w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 260 zł tytułem kosztów dwóch wezwań (30 zł x2) i jednego monitu (200 zł) nie zasługiwało na uwzględnienie. Do pozwu przedłożono między innymi wezwanie do zapłaty skierowane do innej osoby aniżeli do pozwanego (k. 72) oraz monit skierowany do innej osoby niż pozwanego (k. 71), co w ocenie Sądu wzbudziło uzasadnione wątpliwości, czyniąc tym samym ten koszt niezasadnym. Na wskazaną kwotę niezaskługującą na uwzględnienie składają się kwoty zgodnie z tabelą opłat i prowizji 2 x po 30 zł tytułem wezwań do zapłaty oraz 200 zł tytułem monitu. Zgodnie z wyliczeniem zaproponowanym przez powoda na kwotę 260,07 zł dochodzoną tytułem kosztów należności windykacyjnych (pkt 3 pisma z dnia 28 marca 2020 r., k. 24) składało się 3 wezwania do zapłaty, za które pobrano opłaty po 30 zł oraz opłata za monit w kwocie 200 zł. Kwotę tą pomniejszono o kwotę znajdującą się na rachunku, tj. 29,93 zł. Mieć należy na uwadze, że w aktach znajduje się tylko jedno ostateczne wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego (k. 73, powielone na k. 75). Stąd wykazano jedynie zasadność naliczenia tylko jednej opłaty za 30 zł. W pozostałym zakresie tj. dwie opłaty po 30 zł oraz opłata za monit nie była uzasadniona. Nie załączono drugiego wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego, oraz załączono jedno wezwanie, które zostało skierowane do innej osoby i monit, również skierowany do innej osoby niż pozwany. W ocenie Sądy wysłanie wiadomości e-mail do pozwanego nie uzasadnia naliczenia opłat z tytułu wezwań i monitów. Kwotę 30 zł należało zgodnie ze wskazaniem powoda pomniejszyć o należność w kwocie 29,93 zł. Innymi słowy z kwoty 260,07 zł (pkt 3 pozwu) należąca była kwota 0,7 zł (tj. 30 zł – 29,93 zł).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 359 k.c. w zakresie odsetek umownych, a o odsetkach za opóźnienie na podstawie art. 481 i 482 kc.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód wygrał sprawę niemal w całości 99,34% co oznacza, że pozwany powinien zwrócić powodowi wszystkie koszty procesu. Powód wydatkował na sprawę sumę 4110 zł, na którą składały się kwoty: 493 zł tytułem opłaty od pozwu, 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonego na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pkt IV sentencji przyznał na rzecz adwokata P. T. od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie łączną kwotę 4428 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, ustalonych wg stawki określonej w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, powiększonej o należny podatek VAT (§ 4 ust. 3).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 440/20 dnia 4 października 2021 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)